

Raatimiehenkatu 19
53850 LAPPEENRANTA
Puhelin 029 56 45900 Fax 029 56 45988
etela-karjala.ko@oikeus.fi

12.4.2024

Asiano:
R 24/181

.
.
. .
.

Etelä-Karjalan käräjäoikeus on 12.4.2024 tuominnut vuonna 1974 syntyneen miehen 7.7.2019-13.7.2019 tehdystä lapsen seksuaalisesta hyväksikäytöstä yhden vuoden ehdolliseen vankeusrangaistukseen. Miehellä ei ole ollut aiempia merkintöjä rikosrekisterissä.

Käräjäoikeus katsoi asiassa näytetyn, että vastaaja oli tehnyt tapahtuma-aikaan 12-vuotiaalle asianomistajalle seksuaalisen teon, joka oli ollut omiaan vahingoittamaan tämän kehitystä koskettelemalla tätä alavatsan, takapuolen ja selän alueelle ja suutelemalla kielisuudelmia useita kertoja. Tekoja oli ollut neljä kappaletta, joista kolmella kerralla vastaaja oli suudellut asianomistajaa sekä kosketellut asianomistajaa alavatsan ja takapuolen alueelta vaatteiden päältä. Neljännellä kerralla vastaaja oli suudellut asianomistajaa kerran nopeasti. Asianomistaja oli sanonut vastaajalle olevansa alaikäinen, mihin vastaaja oli vastannut, ettei se haittaa, mutta asiasta ei saa kertoa kenellekään. Teot ovat tapahtuneet vasten asianomistajan tahtoa.

Tapahtumankulku oli asiassa pääosin riidaton lukuun ottamatta seksuaalisia tekoja. Vastaaja katsoi, että kertomus oli seksuaalisten tekojen osalta asianomistajan mielikuvituksen tuotetta.

Alaikäisen asianomistajan kertomus katsottiin oikeudessa videotallenteelta. Käräjäoikeus katsoi, että asianomistajan kertomus tapahtumista oli vakuuttava ja luotettava. Kertomus ei ollut myöskään tapahtumien osalta liioiteltu, eikä siinä ollut epäuskottavia piirteitä. Kertomuksessa olleet epäselvyydet selittyivät asianomistajan huoltajan kuulemisessa, josta ilmeni että kyseessä oli seikkoja, joista aikuiset olivat puhuneet vasta sen jälkeen, kun lapsi oli kertonut tapahtumista oma-aloitteisesti vanhemmalleen. Lisäksi aikamääreet olivat osaltaan epäuskottavan pitkiä, mutta käräjäoikeus katsoi asian selittyvän lapsen iällä.

Käräjäoikeus arvioi asiassa kertomuksen luotettavuutta myös siltä osin kuinka epäily oli herännyt, kuinka pitkä aika teon ja asiasta kertomisen välillä oli kulunut, oliko lapseen voitu vaikuttaa ennen ensimmäistä kuulemisesta, oliko kyseessä voinut olla muistivääristymästä ja oliko lapsen terveydentilalla voinut olla vaikutusta kertomusten syntymiseen. Käräjäoikeudella ei ollut käytettävissä oikeuspsykologian yksikön

lausuntoa lapsen kertomuksen uskottavuudesta ja mahdollisista virhelähteistä. Käräjäoikeus pystyi asiassa esitettyjen lastensuojelun kirjausten, lääkärintodistuksen ja vanhemman kuulemisen perusteella sulkea pois riittävällä varmuudella sen, että lapseen olisi tietoisesti tai tiedostomattaomasti vaikutettu ennen hänen kuulemistä. Lisäksi todistelusta ilmeni, että lapsi oli alkanut kertoa tapahtumista vanhemmalleen oma-aloitteisesti noin vuoden päästä tapahtumista ja kertomus oli ollut sama kuin esitutkinnassa. Lisäksi todistelun perusteella käräjäoikeudelle tuli se käsitys, että kertomus ei ole ollut myöskään lapsen mielikuvituksen tuotetta. Lapsen vanhempi kertoi myös niistä havainnoistaan, joita hän oli tehnyt lapsen voinnin muuttumisesta tapahtumien jälkeen ja ennen kuin tapahtumat olivat tulleet hänen tietoonsa.

Johtopäätöksenä käräjäoikeus katsoi, että asianomistajan kertomus oli vakuuttava ja syntytapansa perusteella luotettava. Vastaajan vaihtoehtoinen tapahtumankulku oli epäuskottava, kun otettiin huomioon asianomistajan terveydentilasta esitetty ja se seikka, että asianomistajan ja vastaajan kertomukset olivat pitkälti yhtenevät ja tapahtumien keksiminen olisi edellyttänyt asianomistajalta keksittyjen tapahtumien ankkuroimista riidattomaan tapahtumankulkuun. Käräjäoikeudelle ei jäänyt asiassa varteenotettavaa epäilyä vastaajan syyllisyydestä.

Käräjäoikeus tuomitsi vastaajan maksamaan asianomistajalle psyykkisestä tilapäisestä haitasta 2.000,00 euroa laillisine korkoineen ja kärsimyksestä 3.000,00 euroa laillisine korkoineen. Lisäksi vastaaja veloitettiin suorittamaan valtiolle rikosuhrimaksu, todistelukustannukset sekä asianomistajan oikeudenkäyntiavustajalle valtion varoista maksettu palkkio asianomistajan avustamisesta. Valtion vahingoksi jäi se osa asianomistajan avustajan palkkiosta, joka oli käytetty hyvitysasiaan. Vastaajan omalle puolustajalle valtion varoista maksettavan palkkio jäi vastaajan taloudellinen tilanne huomioon ottaen valtion vahingoksi.

Lisäksi käräjäoikeus velvoitti Suomen valtion korvaamaan asianomistajalle hyvityksenä oikeudenkäynnin viivästymisestä 3.000,00 euroa. Käräjäoikeus katsoi, että asia oli olennaisesti viivästynyt poliisissa esitutkintavaiheessa kahden vuoden ajalta. Asiassa ilmeni, että esitutkinnassa oli ollut kaksi noin puolentoista vuoden pituista passiivista jaksoa. Lisäksi asia ei ollut näytöllisesti laaja, eikä siinä ollut hankittu mitään ulkopuolisten tahojen lausuntoja, jotka olisivat osaltaan voineet pidentää prosessin kestoa. Käräjäoikeus otti arviossa huomioon myös asianomistajan iän ja tekonimikkeen. Oikeudenkäynnin kokonaiskesto oli tuomion antamiseen mennessä ollut 3 vuotta 8 kuukautta. Käräjäoikeus kuitenkin katsoi, että kyseessä ei ollut hyvityslain 6 §:n 2 momentissa tarkoitettu erityisen merkittävä asia, eikä korottanut tämän perusteella hyvitystä.

Asia käsiteltiin yleisön läsnä olematta ja asianomistajan henkilöllisyys, hänen huoltajansa henkilöllisyys, oikeudenkäyntiasiakirjat sekä tuomio lopputulosta ja lainkohtia lukuunottamatta määrättiin salassapidettäviksi.

Asia käsiteltiin käräjätuomarin ja kahden lautamiehen kokoonpanossa. Käräjäoikeuden tuomio oli yksimielinen. Tuomio ei ole lainvoimainen.

Käräjätuomari

Iiris Jokinen